

Ν.Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπιτελεῖ διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γεραλίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἀθήναις ἔτησια Δρ. Ν. 8
 » » ἔξαμην. » » 3
 τὰς ἐπαρχ. ἔτησια » » 10
 » » ἔξαμην. » » 6
 τῶ ἐξωτερ. ἔτησια Φρ. 15

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ Ἄδρατοι ἢ τὸ Μυστικὸν τοῦ κυρ Πέτρου, μυθιστορία (μετὰ εἰκόνας) — Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι ἢ Σκηναὶ τῶν Μηδενιστῶν — Νεκρολογία, Λεωνίδας Παλάσκας — Ποίησις ὑπὸ Στ. Σκ. — Πληθυσμὸς μεγαλοπύλων τῆς Εὐρώπης κατὰ τὰς τελευταίας ἀπογραφάς — Αἰνίγμα — Εἰδοποιήσις.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις . . . . . Λεπ. 10
 » ἐπαρχίαις . . . . . » 15
 » τῶ ἐξωτερικῶ . . . . . » 25
 Φύλλα προηγούμενα . . . . . » 50

... Γνωρίζετε ὅτι ἀγαπῶ τὴν Γενεβιέθην (Σελ. 68 στ. 3).

ΟΙ ΑΔΡΑΤΟΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡ ΠΕΤΡΟΥ

ΥΠΟ
 ΟΤΚΑΒΙΟΥ ΦΕΡΕ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ κατ'οἶκον ἔρευνα.

(Συνέχεια)

— Ἐγώ; ἀπεκρίθη αὐτῇ, μόλις συγκρατοῦσα τὴν συγκίνησίν της· διόλου.

— Παράδοξο! παράδοξο! Αὐτοὶ οἱ

ἔρωτευμένοι δὲν κοιμῶνται ἄμερα νύκτα! ἔ! ἔ! τὸρα θὰ μάθωμε τί συμβαίνει. Νά τοσ.

Πράγματι εἰσήρχετο ὁ Καίσαρ, προηγούμενου καὶ κρατοῦντος τὴν λυχνίαν τοῦ Πέτρου. Ἐφάνη ὅτι δὲν δυσηρεστήθη ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ Ῥεμού ἀπ' ἐναντίας οὗτος τὸν διηυκόλυνεν εἰς τὸ νὰ μὴ βίβη εὐθὺς ἀμέσως τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς Γενεβιέθης, ἥτις κατέστη ὠχροτάτη.

— Καλησπέρα σας, θεῖε Ῥεμού! καλησπέρα σας.

— Καλησπέρα σου, παιδί μου.... Αἴ!... δὲν βλέπεις ὅτι δὲν εἶμαι μόνος

— Ἄ συγγνώμην! ἀντεῖπεν οὗτος μὲ τρέμουσαν φωνήν, στρεφόμενος πρὸς τὴν μνηστὴν του· δὲν σὰ; εἶχον ἴδει. Γενεβιέθην.

Αὕτη τὸν ἐχαιρέτησε προσκλίνας αὐτὸν καὶ ἀπέστρεψε κατόπιν τοῦσ ὀφθαλμοὺς ἀπ' αὐτοῦ.

— Διάβολο! ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν ὁ Ῥεμού· ἔχει καὶ κακιώματα ἢ ἀγάπην; Ἐκαμε νεῦμα πρὸς τὴν προστατευομένην του, ἥτις τὸν ἐπλησίασε· κύψας δ' εἰς τὸ οὖσ της:

— Τί τρέχει; τὴν ἠρώτησε.

Ἄλλὰ τὰ χεῖλη της δὲν ἀπεκρίθησαν· ἐμβόρασαν ὡσεὶ ἐνοχληθεῖσα καὶ

κατόπιν ἐκάθισε παρὰ τὴν τράπεζαν φυλλομετροῦσα βιβλίον τι καὶ παρατηροῦσα τὰς εἰκονογραφίας του.

Ὁ Πέτρος προσέφερε κάθισμα εἰς τὸν νεοελθόντα.

— Κάθισε, παιδί μου, καὶ πέμας τί σ' ἔφερον ἐδῶ.

Ἡ Γενεβιέθη ἤσχαλλε· ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῆ, ἀλλ' ἡ ἀνυπομονησία, ὁ φόβος, ἡ ἀνάγκη νὰ μάθῃ καὶ αὕτη τὴν αἰτίαν ἣτις ὠδήγησε τὸν Καίσαρα εἰς τὴν οἰκίαν της, τὴν ἐκράτησαν.

— Ἀπλούστατον, εἶπεν ὁ Καίσαρ· εὗρον εἰς τὸν δρόμον πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας, τὸ περιδέραιον τοῦτο, τὸ ὅποιον ἀναμφιβόλως θὰ ἀπώλεσεν ἡ Γενεβιέθη· ἐφοδῆθην μήπως ἀνησυχῆσῃ καὶ ἔσπευτα νὰ τῇ τὸ φέρω.

Συγχρόνως δὲ ἠγέρθη καὶ ἔτεινε τὸ κόσμημα πρὸς τὴν μνηστὴν του, παρατηρῶν αὐτὴν διὰ βλέμματος τρυφερωτάτου.

Ἔτεινε καὶ ἐκείνη τὴν χεῖρα ἵνα τὸ λάβῃ· ἀλλ' ὁ πατὴρ της τὴν προσέλαβε καὶ ἐτέθη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Καίσαρος.

— Ἀσύνετη! εἶπε χαμηλοφώνως πρὸς αὐτὴν. Εἶτα μεγάλη τῇ φωνῇ: Εὐχαριστῶ, παιδί μου, αὐτὸ εἶνε μία πολυτίμη ὑπηρεσία ποῦ μάς προσφέρεις. Ἐμπρός! Γενεβιέθη, εὐχαρίστησε τὸν Καίσαρα! ἀλόμη ἀργεῖς; φιληθεῖτε γρήγορα!...

— Σὰς εὐχαριστῶ, Καίσαρ... εἶπε μόλις ἐκείνη. Ἐπλησίασεν ἐκεῖνος, καὶ ἀποθέτων τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆς παρειᾶς της:

— Εἶσθε εὐχαριστημένη;... τὴν ἠρώτησε.

Ἡσθάνθη ἐν ἑαυτῇ δευτέραν ἤτταν ὑπὸ τὴν γενναιοφροσύνην τοῦ νέου ἐργάτου καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ λέξεις ν' ἀποκριθῇ.

Ὁ Ῥεμὺ ἐφιλοσόφησεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταύτης:

Ἰδοῦ, ἐσκέφθη, τί τὴν ἀνησυχοῦσε. Καὶ στραφεὶς κατόπιν πρὸς τὴν κόρην.

— Αὐτὸ λοιπὸν σὲ ἔκαμε νάνησυχῆς; τὴν ἠρώτησε. Καὶ λαβὼν ἐν χερσὶ τὸ κόσμημα ἵνα τὸ παρατηρήσῃ: Διάβολε!... καταλαμβάνω... ἀξίζει τὸν κόπον!

Παρατήρει τὸν Πέτρον δι' ἡμικεκλεισμένου ὀφθαλμοῦ, ὅλως ἰδιάζοντος τρόπου:

— Ναί, ἀπήντησεν ἐκεῖνος εἰς τὴν διὰ τῆς κλείσεως τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐρώτησιν τοῦ Ῥεμὺ, μετὰ φυσικῆς τινος ἀδιαφορίας, εἶνε ἓνα μεταλλίδιον μετὰ τὴν ἀλυσίδα του ποῦ ἠγόρασα ἀπὸ ἓνα ἰγγλέζο φαρὰ ἀντὶ μιᾶς ἀρίγγας τοῦ ὠκεανοῦ.

— Καλὲ τί περίφημο πρᾶγμα εἶνε τοῦτο! τί φατοῦρα! τί πέτραις!

— Περὶεργὸ λοιπὸν σοῦ φαίνεται, κουμπάρ;

Εἰς τὴν πρόκλησιν ταύτην τοῦ Πέτρον, τὸ ἔνστικτον τοῦ ἐμπόρου κατέβηκεν αἴφνης ἐκεῖνο τοῦ ἀποθαυμασμοῦ τοῦ ἐραστοῦ τῶν πολυτίμων κοσμημάτων.

— Ναί, ναί, εἶνε νοστιμώτατον, λαμπρὸν, περίφημον!

— Ἄφου σοῦ ἀρέσει λοιπὸν τόσο πολὺ, σοῦ τὸ δίδω σὲ τιμὴ καλὴ.

— Τίποτε ἀρίγγαις τοῦ ὠκεανοῦ;...

— Τώρα δὲν χωρατεύω. Νὰ μιλῆσωμε καθαρά. Τί μοῦ δίνεις;

— Ἀλλὰ πάτερ μου... παρετήρησε δειλῶς ἡ Γενεβιέθη.

— Θὰ σοῦ δώσω ἓνα καλλίτερον. Αὐτὸ δὲν σοῦ πηγαίνει καὶ τόσο καλά.

— Διόλου δὲν σοῦ πηγαίνει, μάλιστα· καὶ ἔπειτα ἤμπορεῖς νὰ τὸ ξαναχάσῃς καὶ δὲν εὐρίσκονται κάθε φορὰ Καίσαρες νὰ σοῦ τὸ φέρουν.

Τὸ περιέστρεφεν ἐντὸς τῶν δακτύλων του, ἐξετάζων τὸ βᾶρος ὡς πρότερον ἐξετάζε τὴν ἐπεξεργασίαν.

— Ἐ! λοιπὸν! τί δίνεις; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.

— Ἄ! ἄ! εἶνε ἐλαφρὸ, ἐλαφρὸ! Δέν δουλεύουν τώρα ὅπως μιὰ φορὰ. Ὁταν ἤμουν νέος ἔκαμαν κάτι στολίδια, ὅλο μάλαμμα... Ἀλλ' ἄς εἶνε· πόσο λές· κοστίζει τοῦτο δὲ εἴκοσι σκουδα;

Ὁ Πέτρος ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του:

— Εἴκοσι σκουδα; Στολίδι ποῦ ἔβγηκε ἀπὸ τὴν καλλίτερη φάμπρικα τοῦ Λονδίνου;

— Ἄς ἦνε λοιπὸν· ὀκτὼ πιστόλαις καλά δίνω;

— Κοστίζει ἑμμάτια μου ἑκατὸν πενήντα λίθραις! εἶπεν ὁ Πέτρος οὔτε λεπτὸ παρακάτω· καὶ τώρα ὅσο λέμε χάνω τὰ μισά.

Βλέπων τὸν δισταγμὸν τοῦ Ῥεμὺ, τοῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ τοῦ τὸ ἀποδώσῃ· ἀλλ' ὁ μεταπωλητὴς τὸ ἀρῆκε νὰ ὀλισθήσῃ ταχέως ἐκ τῆς χειρὸς εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Ἄ! πολὺ δύσκολος εἶσαι εἰς αὐταῖς τῆς δουλειᾶς. Τὸ πέρνω, ἀλλὰ μὲ καταστρέφεις. Ἄς ἦνε ὅμως... αὐριο σοῦ φέρνω τὰ λεπτά.

— ὦ! γι' αὐτὸ δὲν βιαζόμεθα, εἶπεν ὁ Πέτρος.

— Ὁ Καίσαρ δὲν ἠνόει οὐδὲν τόσον ἐκ τῆς συνδιαλέξεως ὅσον καὶ ἐκ τῆς ἀφιλοκερδεῖας τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ του, διότι τὸ περιδέραιον ἤξιζε τὸ τρι-

πλοῦν τῆς τιμῆς εἰς ἣν συγκατετέθη νὰ τὸ πωλήσῃ.

— Οἱ μεμψίμοιροι λόγοι τοῦ Ῥεμὺ διεκόπησαν αἴφνης ὑπὸ κρότου βηματικῶν διερχομένων τὴν ἐδὸν καὶ διευθυνομένων πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Πέτρον Λεγράς.

Οὗτος ἔσπευσε πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ ἐπανελθὼν μετὰ σπουδῆς χωρὶς νὰ εἶπῃ τί εἶδε:

— Λοιπὸν, καληνύκτα, κουμπάρ, τῷ εἶπε· ἔλα, πάμε νὰ σὲ ἐγάλωω; τὴν θύρα.

— Καὶ τὸν ὠδήγησεν ἐν τάχει πρὸς στενὴν τινα κλίμακα ἣτις ἔληγεν εἰς ἐξώθυραν τινα, ἐκ τοῦ ὀπισθίου ἀποκέντρου μέρους τῆς οἰκίας, ὁπόθεν ποτισχεδὸν δὲν ἐξήρχοντο.

Μόλις ὁ μεταπωλητὴς εἶχε πατήσει τὸν πόδα του ἐξω καὶ ἔκλεινε τὴν θύραν δι' ἧς ἐξῆλθε, καὶ ἀμέσως ἠκούσθη σφοδρὸς κτύπος ἐπὶ τῆς συνήθους θύρας, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς ἐπισήμου προσκλήσεως.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως! ἀνοίξατε!

— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως; ἐπανάλαβεν ὡσεὶ κεραυνόπληκτος ὁ Καίσαρ καὶ ἡ Γενεβιέθη.

— Ἀλλ' ὁ Πέτρος, ἤρεμος, ἀτάραχος ῥίψας ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐστίας ἣτις πρὸ ὀλίγης ὥρας εἶχε καταστρέψει τίς οἶδε τί χάρτην, ἔλαβεν ἐκ νέου τὴν λυχνίαν καὶ μετέβη ν' ἀνοίξῃ.

— Τί θέλετε, κύριοι; ἠρώτησε μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ψυχραιμίας.

Πέντε τὸν ἀριθμὸν ἦσαν οἱ νεωστὶ ἐλθόντες. Εἰς ἐνωμοτάρχης καὶ τέσσαρες ὑπάλληλοι τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀκτοφυλακείων. Μεταξὺ αὐτῶν ἠριθμεῖτο καὶ ὁ Βαλεντίνος, ὅστις μόλις εἰσῆλθεν, εὗρε μέσον νὰ πλησιάσῃ μυστηριωδῶς τὸν Πέτρον καὶ νὰ τῷ εἶπῃ χαμηλοφώνως εἰς τὸ οὖς τὰς λέξεις ταύτας:

— Ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμὲ καὶ θὰ σὰς σώσω.

Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐράνη ὅτι δὲν τὰς ἤκουσε.

Εἰσέληθε, κύριοι, εἰσέληθε. Εἰς τί χρεωστῶ τὴν ἐπίσκεψίν σας;

— Εἰς διαταγὴν τοῦ κυρίου ἐνοικιαστοῦ τῶν τελωνιακῶν φόρων τοῦ διαμερίσματος τῆς Διέπτης, ἀπεκρίθη ὁ ἐνωμοτάρχης, παρουσιάζων αὐτῷ ἔνταλμα διατάσσον ἐρεύνας ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πέτρον Λεγράς, ἐμποροπλοιάρχου, ὁδὸς Φολί.

— Συγχωρήσατέ μας, προσέθεσεν ὁ αὐτὸς ὑπαξιωματικὸς, διότι, ὡς βλέπετε δὲν προέρχεται ἐξ ἡμῶν ἂν ταράσωμεν τὴν ἀνάπαυσίν σας.

— Κάμετε τὸ χρέος σας, κύριοι, ἀπεκρίθη ἀπλῶς ὁ Πέτρος, ὀδηγῶν αὐτοὺς εἰς τὰ ἐντὸς τῆς οἰκίας. Ἐπὶ ποῦ θέλετε ν' ἀρχίσαιτε;

— Ἄφ' ἔπου εὐαρεστεῖσθε, ἀπήντησεν ὁ Βαλεντίνος χαμηλοφώνως εἰς ὃν ἐφάνετο ὁ ἀνώτερός του ὅτι τῷ παρῆχε μέρος τῆς ἐξουσίας του.

— Ἄλλ' ὡς καὶ τὴν πρώτην φοράν, ὁ Πέτρος προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους.

— Λοιπὸν ὄριστε ἐπάνω, προσέθεσεν ὁ γέρον λαθρέμπορος.

Ἡ Γενεθιέθην καὶ ὁ Καῖσαρ ἀνεγνώρισαν τὴν φωνὴν τοῦ Βαλεντίνου· ἀλλ' εἰς ἕκαστον ἐνεποίησε διάφορον αἴσθησιν.

— Ἀνερχομένων, πρῶτος ἐφάνη ὁ Βαλεντίνος, ὅστις, πλησιάσας τὴν Γενεθιέθην, ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς τρυφερῶτατον βλέμμα καὶ τῆ εἶπε:

— Μὴ φοβῆσθε διόλου.

Κατόπιν, ὡς διὰ τὸ συμπληρῶσαι τὴν φράσιν του, ἐστράφη πρὸς τὸν Πέτρον:

— Χωρὶς ἄλλο εἰσθε θυμα ἀπάτης τινός, κύριε.

— Ἡ τίποτε συκοφαντία, ἀπήντησεν ὁ ναύτης ἀταράχως. Ἀλλὰ, εἴτε τὸ ἓνα εἴτε τὸ ἄλλο, σεῖς, κύριοι, κῦττάζετε ὅσον θέλετε.

— Πιστεύσατέ με ὅτι μετὰ μεγίστης μου λύπης ἔλαβον τὴν διαταγὴν νὰ ἐκπληρώσω τὰ καθήκοντα τοῦ ἐρευνητοῦ.

— Καὶ ἐγὼ ἤθελα νὰ τὸ πιστεύω. Ἀλλὰ δὲν πειράζει· τὸ χρέος σας πρέπει νὰ κάμετε σεῖς.

Ὁ Βαλεντίνος, θέλων νὰ προσφέρῃ ἐκδούλευσιν τινα ἔτι εἰς τὴν Γενεθιέθην, μόλις κατώρθωσε νὰ τὴν πλησιάσῃ, τῆ ἐψιθύρισε:

— Θεέ μου! πόσον εἶμαι δυστυχής!

Εἶπα, λαμβάνων ἦθος θλιβερόν, ἀπέταθη πρὸς τὸν ἀρχηγόν του:

— Ἐνωμοτάρχα, διατὶ νὰ μὲ προσκαλέσητε νὰ ἔλθω μεθ' ὑμῶν;

Οὗτος τῷ ἔρριψε παράδοξον βλέμμα, καὶ διὰ τόνου σοβαρῶς γελοίου:

— Τὸ καθήκον πρὸ παντός ἄλλου! εἶπε.

Ὁ Βαλεντίνος προσεποιήθη ὅτι τῷ διέφυγε στεναγμός.

Κατόπιν ἤρξατο ἡ ἔρευνα διηρεύνησαν παντοῦ καὶ ἰδίως εἰς τὸ δωμάτιον καὶ εἰς τὴν κοσμηματοθήκην τῆς Γενεθιέθης, ἀλλὰ δὲν εὗρον ὅ,τι ἤθελον.

Ὁ Βαλεντίνος τότε ἐπλησίασε τὸν Πέτρον ἐκ νέου καὶ δῆθεν χαίρων καὶ ἐμπιστευτικῶς:

— Ἄ! χαίρω, χαίρω πολὺ, εἶπε διότι ἐκρύψατε τόσο καλῶς τὸ προῖον τῆς λαθρεμπορίας σας, ἡσυχάσατε· ἐγὼ σὰς ἐπαναλαμβάνω πολὺ εὐχαριστήθην τίποτε δὲν ἀνεύρομεν.

Μειδιάμα ἐκπλήξως διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ πλοίαρχου τῆς Πέρλας, ἐνῶ συνάμα ἀπήντησεν ὑψηλοφώνως.

— Τὸ λαθρεμπόριό μου; . . .

Ὁ Βαλεντίνος τότε χολωθεὶς, ὅτι μάτην ἐφάνετο προστατεύων αὐτοὺς, διότι οὐδεμίαν εἶδε φιλοφρόνησιν τῶν πρὸς αὐτὸν, ὡς πᾶς τυχὸν ἔνοχος ἤθελε πράξει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐν τῇ ὀργῇ του ἔστρεψε τὸ ἄγριον βλέμμα του πρὸς τὸν Καῖσαρ, καὶ διὰ φωνῆς μαρτυρούσης τὸ μῖσος, ὅπερ τὴν ὥθει:

— Δὲν ὑπάρχει, εἶπε, ἐπιτηδεύετε εἰς τὸ νὰ κρύπτῃ. . .

Ὁ Πέτρος συνεκινήθη καὶ πως ὠργίσθη, ἔκαμε μάλιστα καὶ βήματά τινα πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ὁ ἐνωμοτάρχης συνεπλήρωσε τὴν φράσιν του:

— Κύριε Καῖσαρ, ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου σὰς προσκαλῶ νὰ μοὶ ἀποδώσῃτε τὰ κοσμήματα ξένου τινος ἐργοστασίου ἅτινα φέρετε.

Πάντες τότε ἐνόησαν διατὶ ὅλη ἡ ἔρευνά των διευθύνετο πρὸς τὸ δωμάτιον καὶ τὴν κοσμηματοθήκην τῆς Γενεθιέθης· πάντες, ἐκτὸς αὐτῆς ἴσως, ἥτις εἶχε μετρίαν ἀναυδος.

— Ἀπατᾶσθε, ἀπεκρίθη ἀξιοπρεπῶς ὁ νέος ἐργάτης, οὕτω προσκληθεῖς· δὲν μετέροχμαι τὸ ἐπάγγελμα ὅπερ ὑποπατεύθητε· δὲν φέρω ἐπ' ἐμοῦ οὐδὲν ὅπερ νὰ μ' ἐνοχοποιῇ.

Ἐρευνήσαν τότε τὰ θυλακία του, εἰς ὃ δὲν ἀντέστη ποσῶς· ὅτε ὁμοως διευθύνθησαν αἱ χεῖρές των πρὸς τὰ τοῦ ὑπενδύτου του, ἡσθάνθη ταραχὴν τινα καὶ ἀγωνίαν, προξενήσαν εἰς τὸν ἀντίζηλόν του στιγμιαίαν καὶ παροδικὴν ἀγαλλίασιν· ἐν τῶν θυλακίων τούτων περιεῖχε μόνον ἀνθύλια τινα μεμαραμμένα, ἐκεῖνα, ἅτινα εἶχε συλλέξει εἰς τὸν χορὸν τοῦ Janval· αὐτὰ ἦσαν δι' αὐτὸν ὁ πολῦτιμος θησαυρὸς ὃν δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ νὰ κηλιδώσῃ αἱ προσψύσεις μισητῆς χειρὸς ἢ νὰ τὰ ἴδωσι τοῦ ἀντιζήλου· οἱ ἀντιπαθητικοὶ ὀφθαλμοί.

— Ἀρκεῖ. . . μὰς συγχωρεῖτε, κύρ Λεγρὰς, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης ἀνταλάσων μετὰ τοῦ Βαλεντίνου βλέμμα ἀπέλπιδος ἀποτυχίας. Μὰς συγχωρεῖτε καὶ ὑμεῖς ἐπίσης, δεσποινὶς διὰ τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν ταραχὴν τὴν ὁποίαν σὰς ἐπροξενήσαμεν.

Ὁ Βαλεντίνος δὲν προσέθεσεν οὐδὲ λέξιν, ἀλλ' ἀναχωρῶν ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Καίσαρος ἰοδόλον βλέμμα πλήρες μίσους καὶ φθόνου.

Ἀφοῦ ἀνεχώρησαν, ὁ Πέτρος δὲν ἀνέμενε νὰ ἐρωτηθῇ ἵνα δώσῃ ἐξηγήσεις, ἀλλὰ διὰ τόνου μὴ ἐπιδεχομένου ἀντίρρησης:

— Βλέπεις, εἶπεν αὐστηρῶς εἰς τὴν θυγατέρα του, σὲ τί βρωμοδουλειὰς μὰς μπερδεύεις; ἂν εὗρισκαν τόρα ἐδῶ τὸ μενταλλίδιον, τί ἐκάναμε τότε;

Ἡσθάνθη ἑαυτὴν δικαίως ἐπιτιμωμένην καὶ κρύπτουσα θερμὸν δάκρυ, ὅπερ ὡς μαργαρίτης ὠλισθαίνει ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῆς, εἰσῆλθε, χωρὶς νὰ εἴπῃ οὐδὲ λέξιν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

Ὁ Καῖσαρ τὴν ἠκολούθησε διὰ βλέμματος θλιβεροῦ, καὶ ἀφοῦ αὐτὴ εἰσῆλθε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς, ἐπλησίασεν εὐνοικῶς τὸν κύρ Πέτρον καὶ σφίγγων τὴν χεῖρα του:

— Δὲν διατρέχετε οὐδένα κίνδυνον, τὸν ἠρώτησε· δὲν εἶνε ἀληθές;

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτε· μετρίαν ἔσυχος· σύχασε καὶ πῆγαινε νὰ κοιμηθῆς χωρὶς καρδιοχτύπι.

Καὶ οὕτω πεισθεὶς ὅτι οὐδένα διατρέχει κίνδυνον ὁ πατήρ τῆς κόρης ἦν ἡγάπα, ὁ Καῖσαρ νύχθη αὐτῷ καλὴν νύκτα καὶ ἀπῆλθε.

Ἐν τούτοις, ἐνῶ ὁ Πέτρος καὶ ὁ μελλόγαμβρός του ἀπεχωρίζοντο ἐν τῇ βεβαιότητι περὶ τοῦ ἀκινδύνου τῆς θέσεως αὐτῶν, ὁ Βαλεντίνος, εἰσελθὼν ἐν τῷ δωματίῳ του, ἐξῆγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του χάρτην, ὃν ἐξῆταξεν καὶ ἐπειράτο νὰ ἀναγνώσῃ. Ἦτο τεμάχιόν τι, λείψανον περιούσιον ποῦ ἐκεῖ ὄπισθεν τινος ἐπίπλου πλησίον τῆς ἐστίας, ἐξ ἐκεῖνων οὓς εἶχε ῥίψει εἰς τὸ πῦρ ὁ Λεγρὰς ὅτε κατὰ πρῶτον παρουσιάσαμεν αὐτὸν εἰς τὸν ἀναγνώστην, δμιλοῦντα μετὰ τοῦ Ρεμὺ, καὶ ὅπερ τεμάχιον ὑπέκλειπεν οὕτως εἰπεῖν, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐρεύνης.

Ἀφοῦ μάτην ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐκοπίασε ἵν' ἀναγνώσῃ καὶ ἐνοήσῃ τὰς ἡμιτελεῖς ὡς ἐκ τοῦ πυρὸς λέξεις, ἢ τοῦλάχιστον νὰ λάβῃ ἰδέαν τινα τῆς ὅλης ἐννοίας, τέλος συνέπτυξε τὸ τεμάχιον τοῦτο, καὶ τὸ ἔθεσεν ἐντὸς συρταρίου, ὅπερ ἐκλείδωσε καὶ ἔλαβε κατόπιν τὴν κλεῖδα· τὸ μέτωπόν του ἤστραψε χαρὰν σκοτεινὴν καὶ ἀπαίσιον μειδιάμα διέστειλε τὰ χεῖλη του.

— Θὰ γείνω ἐνωμοτάρχης καὶ θὰ λάβω καὶ ἀριστεῖον. . . . ἐψιθύρισεν αἴφνης,

ΤΡΙΚΥΜΙΑΙ

Εἰς ἀπομεμακρυσμένην τινα γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἐβλ καταληγούσης εἰς στενωπὸν ἤδη ἐξαφανισθεῖσαν, καὶ ἥτις

ἐξετείνετο τότε παραλλήλως τῆς σει-
ρας τοῦ λιμένος τῆς Διέπτης, ὅχι μα-
κρὰν τῆς ὁδοῦ Φολι, ἀνεγίνωσκέ τις
ἐπὶ ἐρηπωμένης πλευρᾶς ἀρκετὰ ὑπό-
πτου οἰκίας· τὴν ἐξῆς πομπῶδη ἐπι-
γραφὴν: *Εἰς τὸν μέγαν Ἀγκῶ.*

Ἀγκῶ, ὁ πατρίάρχης ναυτικῶν τῆς
Διέπτης, εἶχε δώσει τ' ὄνομά του εἰς
τὸ πνευματοπωλεῖον τοῦτο, ὑποχρεω-
τικὸν ἐντευκτήριον τῶν ναυτῶν καὶ
ιδίως τῶν τολμηρῶν συντρόφων τοῦ
Πέτρου Λεγρᾶς. Ἐκεῖ, ἐντὸς ἀτμο-
σφαιρας πιεσμένης ἐξ ἀναθυμιάσεων
ζύθου, μηλίτου οἴνου, ῥακῆς, καὶ νεφῶν
καπνοῦ, ἠδύνατό τις νὰ τοὺς εὔρη ἀνὰ
πᾶσαν στιγμὴν ἀρκετὴ ἢ ἐν τῷ πλοίῳ
ὑπηρεσία των νὰ εἶχε τελειώσει.

Εἰς γωνίαν τινὰ πρὸς τὸ βάθος, εἶχον
ὠρισμένην τινὰ τράπεζαν, περὶ ἣν συ-
νήρχοντο κατ' ἥτις, ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ,
ὅτι εἶχε καταντήσει ἰδιοκτησία των.
Ἐκεῖ καθήμενοι ἐφεῖλκυον τὸν θαυμα-
σμὸν τῶν συναδέλφων των, διότι ἡ
φήμη εἶχε διαδοῆσθαι πανταχοῦ ἡῶς
διεπικῆς τὴν ναυτικὴν τόλμην, ἀν-
δρείαν, ἰκανότητα καὶ ἀφοβίαν των.

Ἀφωσιωμένοι καὶ ὑπήκοοι εἰς τὸν
πλοίαρχόν των, ὠμίλου ὀλίγον, ἀλλὰ
σύντροφοι σπάνιοι, εἰς οὐδὲν τὴν ζωὴν
των λογιζόμενοι, ὅταν λ. χ. ἐπρόκειτο
περὶ διασώσεως ἐκ κινδύνου συντρόφου
των τινός. Οὐδ' ὁ ἄνεμος, οὐδ' αἱ κα-
ταιγίδες, οὐδ' οἱ προφανέστεροι κίνδυ-
νοι ἠδύναντο ποτὲ νὰ μειώσωσιν οὐ-
δ' ἐπ' ἐλάχιστον τὴν ἀφοβίαν των.
Ἀπ' ἐναντίας αἱ τρικυμῖαι τοὺς ἠχα-
ρίστον καὶ μάλιστα κάπως δὲν ἠρέ-
σκοντο εἰς τὸν γαληνιαῖον καιρὸν. Μό-
λις ὁ οὐρανὸς ἤρχιζε νὰ καλύπτηται
ὑπὸ μελανῶν νεφῶν, ἢ ἐμυκάτο ὁ ἄνε-
μος ἐγεῖρων ἐν τῷ ὠκεανῷ σειρὰς ἀφρι-
ζόντων κυμάτων, ἐβλεπέ τις τὸν Ῥῶκ,
τὸν Δανιὴλ καὶ τὸν Μάρτιαλ παραδι-
δομένους εἰς ἀκράτητον εὐθυμίαν, ὅτι
ἐμελλον μετ' ὀλίγον νὰ παίξωσι μὲ
τὰς λυσσώδους ὄρμας τοῦ ἀνέμου καὶ
τῆς ἐξογκωμένης θαλάσσης.

Δύο ἄτομα ἡμέραν τινὰ διηθύνον-
το, ἕκαστον ἐξ ἀντιθέτου διευθύνσεως,
πρὸς τὴν προκυμαίαν, ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ
Ῥεμὸν Ζακέ.

Ὁ δεῦτερος μετέβη ἵνα ἀναμείνῃ
τὴν ἔλευσιν τοῦ κυρ Πέτρου, ἰστάμενος
παρὰ τὴν σάνιδα, ἥτις ἐχρησίμευε ὡς
γέφυρα ἵνα ἐκ τῆς προκυμαίας εἰσέλθῃ
τις εἰς τὸ πλοῖόν του, τὴν ὀνομαστὴν
Πέρλαρ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Καῖσαρα ἐξηκο-
λοῦθησε νὰ βαδίζῃ ἐπ' τῆς εὐθείας ὁδοῦ
τοῦ λιμένος περίφροντις καὶ τεθλιμμέ-
νος. Μόλις εἶχε παρέλθει εἰς μὴν ἀπὸ
τῆς κατ' οἶκον ἐρεύνης καὶ τὰ χαρα-
κτηριστικά του εἶχον ἄλλοιωθῆ· καὶ

τοῦτο προήρχετο, διότι ἡ Γενεβιέβη
ἔκτοτε ἤρχιζε καταδήλως πλέον ἀπελ-
πίζουσα αὐτὸν περὶ τοῦ ἔρωτός της.

Μάτην προσεπάθη καὶ ἐκείνη νὰ νι-
κήσῃ τὸν ἀγῶνα ὃν ἠσθάνετο ἐν τῇ
καρδίᾳ της.

Θέλουσα δὲ νὰ εὔρη διέξοδον μεταξὺ
τῶν καλῶν της διαθέσεων ἀφ' ἑνὸς καὶ
τῶν ὀρηκτικῶν πόθων τῆς καρδίας της
ἀφ' ἑτέρου διεμοίασε τὰς συμπαθείας
της, φυλάξασα τὴν μὲν ἀπλῆν φιλίαν
διὰ τὸν Καῖσαρα, τὸν δ' ἔρωτά της
δι' ἐκείνον ὅστις ἐξ ἀπῆνης τὴν κατε-
κυρίευσε.

Ἡ εὐγενὴς διαγωγή τοῦ πρώτου, ἐ-
νόμιζεν, ὅτι δὲν τὴν ὑπεχρέου νὰ τὸν
ἀγαπᾷ.

Δὲν ἠδύνατο πλέον ἐξερχομένη ἵνα
μεταβῇ εἴτε εἰς περίπατον εἴτε εἰς τὴν
ἐκκλησίαν, νὰ μὴ ἴδῃ τὸν Βαλεντίνον,
ὅστις, πάντοτε κομψός, πάντοτε μει-
διῶν, πάντοτε σπεύδων νὰ τὴν χαι-
ρετᾷ, τὴν ἐπλησίαζε ζητῶν ἀφορμὴν
νὰ συνάπτῃ συνδιάλεξιν.

Ἄλλ' ἡ δειλία της, ἡ ἐπίγνωσις τοῦ
κινδύνου τῶν συναντήσεων τούτων ὃν
διέτρεχε, τὴν ἐκράτουν ὀλίγον. Ἡ ὡς
νεάνιδος κόφης ματαιότης της ἐκολα-
κεύθη ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Βαλεν-
τίνου, εὗρισκεν εἰς τοῦτο εὐτυχίαν· καὶ
μεθυσκομένη ὑπὸ τοιαύτας ἐκστάσεις,
αἵτινες πολλὰς νεάνιδας ὡς αὐτὴν, κα-
τέστρεψαν, ἐφαντάζετο ὅτι ἠδύνατο νὰ
μηκύνῃ ἐπὶ πολὺ τὸν σιωπηλὸν καὶ πλα-
τωνικὸν τοῦτον ἔρωτα, ὅστις ἐξ ἄλλου
ἤρκει εἰς τὴν ἀδαῆ πόθου πρακτικω-
τέρας ἀπολαύσεως φύσιν της, καὶ τῇ
προϋξένοι τόσον γλυκειάς συγκινήσεις.

Μεθ' ὅλας ἐν τούτοις τὰς προσπα-
θείας του, ὁ νέος τελωνιακὸς ὑπάλληλος
δὲν ἠδυνήθη νὰ συνεχίσῃ τὴν συνδιάλε-
ξιν του μετ' αὐτῆς ἀφ' ἧς οὕτως ἀπο-
τέμως διεκόπη εἰς τὸν χορὸν τοῦ Jan-
ναί. Τὸ μόνον, ὅπερ, ἄχρι τότε εἶχε
κερδίσει, ἦσαν μικραὶ τινες προσφωνη-
τικαὶ φράσεις, ἀπαντήσεις οὕτως εἰπεῖν
τῶν χαιρετισμῶν του.

Εἰς τὸ ἔπακρον τῆς εὐτυχίας της
καὶ ἀλαζονευομένη ὅτι ἐνέπνευσε τόσῳ
σφοδρὸν ἔρωτα, διότι ἐξελάμβανε τὴν
ἐπιμονὴν τοῦ Βαλεντίνου ὡς μαρτυρίαν
ἀπειρίας αἰσθήματος, ἐδέχετο τὰς θα-
πείας τοῦ Καίσαρος μετὰ αἰσθήματος
ὀχληρότητος, ὅπερ ἐνόει ὁ τάλας, καὶ
ἐβλεπε ἐξαφανιζόμενα ἐν πρὸς ἐν, ἡμέρᾳ
τῇ ἡμέρᾳ τὰ χρυσὰ τῆς εὐτυχίας του
ὄνειρα.

Καταστραφεῖς, τρωθεῖς θανασίμως
τὴν καρδίαν ἐκ τῆς ἀποστροφῆς τῆς
Γενεβιέβης ἣν διέκρινεν ἐκδηλουμένην
πρὸς αὐτὸν, δὲν εἶχε πλέον θάρρος διὰ
τίποτε. Ἡ ἐργασία του, ἥτις πότε ἡ-

νοῦτο μετὰ τῆς ἐλπίδος ὀλβίας ἐνώ-
σεως, τῷ ἦτο μισητῆ.

Ἡ ἀγωνία αὕτη τὸν ἔφερεν εἰς ἀπελ-
πίσιαν. Ἐπρωτίμα νὰ μάθῃ εὐθὺς διὰ
μίας τὴν εἰμαρμένην του ἢ τὴν εὐδαι-
μονίαν ἢ τὴν ἀπώλειάν του· ἡ ἀθε-
βαιότης αὕτη, τὸ μετέωρον τῶν ἐλπί-
δων του, ἡ ἀγωνία τέλος τοῦ ἀγνώστου,
τῷ ἐφαίνοντο δριμυτέρα καὶ τῆς φρι-
κωδεστέρας βεβαιότητος.

Τοιαῦτα λοιπὸν διαλογιζόμενος ἐ-
ξῆλθε τοῦ ἐργαστηρίου του, προσαι-
ζόμενος ἀδιαθεσίαν, ἣν ἐδικαιολόγει ἡ
κόπασις καὶ ἡ ἐξαγραφημένη ἐπὶ τῶν
χαρακτήρων τοῦ προσώπου του ὀδύνη.
Ἦθελε νὰ λήξῃ ἡ βίασάνος του αὕτη
διὰ μίας ἐξηγήσεως μετὰ τοῦ Πέτρου,
ἀλλὰ σταθερᾶς καὶ κατηγορηματικῆς.

Μόλις μακρόθεν παρετήρησεν αὐτὸν
ἐρχόμενον ὁ πατὴρ τῆς Γενεβιέβης,
προϋχώρησεν πρὸς συνάντησίν του εὐ-
θυμος καὶ μειδιῶν.

— Σὺ ἐδῶ, παιδί μου; Ἐορτὴ λοι-
πὸν τῶχεις σήμερα;

— Ὅχι, πατέρα μου, σὰς ἐζήτουν.

— Χμ! Ἐδιάλεξες ἄσχημη ὥρα. Οἱ
ναῦταις μετ' ἐπιμένουν. Ἀλλὰ δὲν πει-
ράζει; ἄς δοῦμε. Γιὰ σένα εἶμαι πάν-
τοτε πρόθυμος, ὡς καθὼς λέγουν.

— Ὡ εὐχαριστῶ! τὸ γνωρίζω.

Καὶ τῷ ἔθλιψε τὴν χεῖρα.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν! λέγε, τί εἶνε;
Γιατὶ τὸ πρόσωπό σου εἶνε ἔτσι θλι-
βερό; — Οἱ ἄλλοι μετ' ἐπιμένουν μέσα,
ἀλλὰ δὲν πειράζει; ἄς πᾶ' νὰ περιμέ-
νουν— λέγε, θέλω νὰ μάθω τί σὲ κάμει
νὰ λυπησῇαι.

Ὁ Καῖσαρ ἐκίνησε λυπηρῶς τὴν κε-
φαλὴν.

— Δὲν μοῦ λὲς τίποτε; Εἶνε λοιπὸν
σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα;

— Μάλιστα, σπουδαιότατον! δὲν
τολμῶ. . . .

— Τί; μυστικὰ ἀπὸ μένα; λέγε!
ἐμπρός! . . .

Αἴφνης τὸ μέτωπόν του ἐσκυθρῶπα-
σε. Παρετήρησε τὸν νέον ἐργάτην με-
τ' ἀκουσίου βλέμματος δυσπιστίας.

— Λέγε λοιπὸν! τί δὲν τολμᾷς νὰ
με κυττάξῃς; τὸ πρόσωπο καὶ σκύβεις
τὸ κεφάλι;

Ὁ Καῖσαρ ὕψωσε τότε τὴν κεφαλὴν
του καὶ διηθύνετο τὸ ὀδυνηρὸν βλέμμα
του εἰς τὸ τοῦ Πέτρου.

— Διάβολε! ἐψιθύρισεν οὕτως δι-
λῶν κατ' ἑαυτόν. Τὸ πρᾶγμα μὲ φαί-
νετο σπονδαῖο! Ἀδύνατο!

— Ἀκούσατε, κατῶρθωσε τέλος νὰ
εἶπῃ ὁ Καῖσαρ, ἀνακαλῶν ἅπαν τὸ θάρ-
ρος του. Θὰ ἦμαι εἰλικρινὴς γνωρίζετε
ὅτι ἀγαπῶ τὴν Γενεβιέβην. . . .

— 'Α!... ἐσκέφθη ὁ πλοίαρχος' ἐρωτοδουλεῖα τρέχει 'ς τὴ μέση.

— 'Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πιθανὸν νὰ μὴ παρατηρήσατε σεῖς, εἶνε ἡ ἀλλαγὴ ἧτις συνέβη εἰς αὐτήν.

— Λοιπὸν! εἶπεν ὁ Πέτρος, εἰς ὃν οἱ λόγοι οὗτοι διήγειραν ἔτι μᾶλλον τὴν προσοχήν.

— Ἐρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω νὰ μοὶ ἀποκριθῆτε καθαρῶς· τοῦτο θὰ ἦνε τοῦλάχιστον παρηγορία δι' ἐμὲ, νὰ γνωρίζω τοὔτέστιν ἂν ὀφείλω ν' ἀπελπισθῶ...

— Ν' ἀπελπισθῆς; Καὶ γιὰ ποῖο πρᾶγμα;...

— Διὰ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σας.

— Καὶ τὸ σκέπτεσαι αὐτό; τί κάθεσαι καὶ μοῦ ψάλλεις αὐτοῦ;

— Δὲν βλέπετε μὲ πόσῃ ἐπιτηδειότητι ἀποφεύγει νὰ μοὶ ἀπαντᾷ ὅποταν τῇ ὑπενθυμίζω τὰς ὑποσχέσεις τῆς, ὅταν τὴν παρακαλῶ νὰ σπεύσῃ νὰ ὀρίσῃ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μας, ὅστις ἀπὸ τοσοῦτου ἤδη καιροῦ ἀπεφασίσθη καὶ ὅστις ὤφειλε μέχρι σήμερον νὰ ἦτο καὶ τετελεσμένος;...

Ὁ Πέτρος τὸν ἀφῆκε νὰ ἐξακολουθῇ τὸν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου λόγον του, παραδιδόμενος καὶ αὐτὸς εἰς σοβαρὰς σκέψεις· κατόπιν μετ' ὀλίγον, διακόπτων αὐτὸν ἀποτόμως καὶ κτυπῶν φιλικῶς αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον:

— Ἡ Γενεθιέβη εἶνε φρόνιμο καὶ τίμιο κορίτσι!...

— Ἐὰν εἶχον ἀμφιβολίαν περὶ τούτου δὲν θὰ μ' ἐβλέπατε τόρα ἐδῶ.

— Τὴν ἀγαπᾶς πάντοτε;

— Ἄν τὴν ἀγαπῶ!...

(ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΡΩΣΣΙΑΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

Η

ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΔΕΝΙΣΤΩΝ

(Συνέχεια)

XX

Η ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μετά τινα χρόνον ἤλπισα νὰ καταστῶ μήτηρ. Ὁ πρίγκηψ εἶχε διακαῆ ἐπιθυμίαν ν' ἀποκτήσῃ υἱόν.

— Ὑποσχέσου μοι, τῇ λέγῳ ἐσπέραν τινὰ, ὅτι ἂν ἀποκτήσωμεν υἱόν θὰ ἐλευθερώσῃς τὸν νέον διδάκτορα.

— Τί παράδοξον ἐνδιαφέρον λαμβά-

νεις διὰ τὸν νέον αὐτόν! μοὶ εἶπε γελῶν. Καλὰ λοιπὸν! σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

Ἡ ἐγκυμοσύνη μου ὑπῆρξε δεινὴ καὶ μάλιστα ἀμφέβαλον περὶ εὐκόλου τοκετοῦ. Καὶ συννοήθη μετὰ τοῦ γέροντος Μάρκεβιτς, ὅτι θὰ ἦτο ἔργον φρονήσεως ἂν ἤρχετο κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ τοκετοῦ ὁ διδάκτωρ τῆς Πετροπόλεως.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Μάρκεβιτς. Ἡ ἄφιξις του θὰ χαροποιήσῃ τὰ μάλα καὶ τοὺς γονεῖς του. Ἡ μήτηρ του, ἂν ἐπεσκέφθη χθὲς εἶνε βαρῆς ἀσθενῆς καὶ ἐξήτει ὡς ὑπάτην εὐδαιμονίαν ν' ἀσπασθῇ πρὶν ἀποθάνῃ, τὸν υἱὸν τῆς.

Ἡμέραν τινὰ μετὰ τὸ τέλος ὥραίου περιπάτου ἐπεσκέφθη τὴν πτωχὴν γυναῖκα εἰς τὴν Ἰσβαρ*) τῆς.

Νέα, ἀμέριμος, περιχαρῆς, συνοδευομένη πάντοτε ὑπὸ πολυαριθμοῦ ἀκολουθίας, οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον εἰσχωρήσει μόνη εἰς χωρικὴν καλύβην. Κατεπλάγην ἐπὶ τῇ ἀθλιότητι τῶν δούλων μας. Αὕτη λοιπὸν ἦτον ἡ εἰμαρμένη τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, οἵτινες μᾶς παρεῖχον τὰ πρὸς τὸ ζῆν; Ἐκ τῆς ἀθλιότητός των λοιπὸν, ἐκ τῶν στερήσεών των παράγετο ἡ ἀσύνητος πολυτέλειά μας; τὰ αἰσθήματα ταῦτα τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ οἴκτου ἐπανέστησαν ἐν ἐμοὶ κατὰ μιᾶς τοιαύτης ἀνισότητος ἐν τῇ τύχῃ τῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων.

Εὔρον τὸν πατέρα τοῦ Φεδερῶφ ἐν τῇ οὐδῶ τῆς θύρας του. Μετ' ὑπέδεχθη μετ' ἤθους σκοτεινοῦ καὶ ἀγρίου. Ἐὰν ἔτι ἔζη, τοῦτο ὀφείλετο ἐκ τῆς λιαν ἰσχυρᾶς κράσεώς του, διότι πρὸ ὀλίγου χρόνου εἶχε καταδικασθῇ εἰς διακοσίους κροντισμοὺς**), ἐνῶ, ὡς γνωστὸν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιζῆσῃ μετὰ τὸν ἑκατοστὸν. Καὶ διατὶ ἡ καταδικα αὕτη; Διότι ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς διαδηλώσεως τινος ἐναντίον παρανόμου φορολογίας ἐνὸς ἐπιστάτου.

Ἐπραῦνθη ὅμως ὅτε τῷ ἐδῶκα πληροφορίας περὶ τοῦ υἱοῦ του.

— Θὰ εὐχαριστηθῆτε, τὸν ἠρώτησα, ἐὰν ἰδῆτε μετ' ὀλίγον τὸν Μιχαήλ σας; Δὲν ὑπερηφανεύεσθε διὰ τὴν ἀξίαν του;

— Ἀχ! μπάρινα! ἀπεκρίθη πικρῶς, τί ὄφελον ὅλα ὅσα ἐμαθεν εἰς ἕνα δούλον; Ὅσῳ περισσότερον ἀναπτύσσεται, τόσῳ μᾶλλον αἰσθάνεται δριμύτερον τὸ ἄλγος τῆς δουλείας.

Ἐνόησα ὅτι εἶχε δίκαιον καὶ τῷ παρέσχον τὴν ἐλπίδα ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἀπελευθερωθῇ.

Ἡ δύστηνος σύζυγός του, ἀσθενῆς

πρὸ καιροῦ, ἔκειτο χαμαὶ, κεκαλυμμένη δι' ἀθλίου βάλους.

Ἔστρεψα νὰ τὴν ἴδω.

— Ἡ μπάρινα τῇ λέγει ὁ σύζυγός της.

Ἡ μπάρινα εἰς τὴν ἀχυροκαλύβην τῆς; Ἐνόμισεν ὅτι ὄνειρεύετο.

Ἐὰν ἡ παρθένος Μαρία τῇ παρουσιάζετο ποτε, θὰ τῇ προὔξεναι ὀλιγωτέρων ἐντύπων· διότι θὰ ἤκουσέ ποτε ἀναμφιβόλως νὰ ὀμιλῶσι περὶ θεῶν δραμάτων· ἀλλὰ μία πριγκίπισσα νὰ κατέλθῃ μέχρι τοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν δούλην τῆς, τοῦτο ὑπερέβαινε τὰ ὅρια πάσης λογικῆς πιθανότητος.

Τὴν ἠρώτων μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος περὶ τῶν ὀδυνῶν τῆς· τῇ ὀμίλησα περὶ τοῦ τέκνου τῆς καὶ μάλιστα πρόσφερα τὸ ὄνομά του ἄφθονα δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Δὲν θὰ τὸν ἐπανάιδω, ἐψέλλιζε θρηνοῦσα.

— Μάλιστα, ταλαίπωρος γύναι, θὰ τὸν ἴδῃς καὶ θὰ ἰαθῆς. Ἡ μπάρινα τὸ θέλει, τὸ διατάσσει, θὰ σοὶ ἀποστείλω τὸν Μάρκεβιτς ἵνα σὲ περιποιηθῇ καὶ δυνηθῆς καλῶς ἔχουσα νὰ ἐπανάιδῃς τὸν ἀγαπητόν σου υἱόν.

Ἐσκεπτόμην καθ' ἑαυτὴν νὰ τῷ ἀποστείλω ἐγὼ κρύφα τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν τῶν ὀδοιπορικῶν ἐξόδων, ἂν ὁ πρίγκηψ ἠρνεῖτο νὰ τὸ πράξῃ.

Ὅταν ἀφῆκα τοὺς δυστυχεῖς τούτους, τὰ πρόσωπά των ἦσαν ἠσθηθλιβερά, ἦσσαν σκοτεινὰ ἐνῶ σῦναμα καὶ ἐγὼ ἦσαν ὀμνη ἐνδύμυχον ἀγαλλίασιν, ἧς οὐδέποτε εἶχον ἀπολαύσει.

Ἐὰν σοὶ περιγράψω οὕτω μακρῶς τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, Βάνδα μου, τοῦτο πράττω, διότι μοὶ ἀφῆκεν ἀνεξαλείπτους ἐντυπώσεις.

Ἀναμφιβόλως ἐν τῇ νεότητί μου εἶχον συνεχῶς ἀκούσει περὶ τῶν φόρων οὓς ἀποτίουσιν οἱ Πολωνοὶ εἰς τοὺς Ῥώσσους καὶ τὰς σκληρότητας τῶν δευτέρων πρὸς τοὺς πρώτους· ἐκεῖ τοῦλάχιστον ἠδύνατό τις νὰ κολάσῃ τὰς καταπίσεις ταύτας, ὑπάγων αὐτὰς εἰς τὰς ὁρμὰς πολιτικοῦ πάθους· ἦτο καταπίσεις τοῦ ἰσχυροῦ ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου, ἀλλὰ λαοῦ πρὸς λαόν. Ἐναυθῶ ὅμως ἐγένετο κατάχρησις μουσαρωτέρων.

Πρῶτον ἤδη ἐσκεπτόμην περὶ τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως τῆς Ῥωσσίας· ἠρώτων ἑμαυτὴν, τίνοι δικαιοῦματι κατέχουσι τινες τὴν γῆν, ἀπολαύουσι τῶν προϊόντων αὐτῆς, χωρὶς νὰ ἐργάζωνται τὸ παράπαν ὑπὲρ τῆς κοινωνίας, ἐνῶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἐργάζονται, οὐ μόνον δὲν κατέχουσι τι, ἀλλ' οὐδ' ἄρτον πολυλάκις ἔχουσιν ἵνα ἀποκτώσι δυνάμεις νὰ ἐργάζωνται.

*) Ἡ ἴσβα ἀχυροσκεπῆς Ῥωστικῆ καλύβη.

**) Coups de Knout.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἤρχιζεν ὑπόκωφος ἔργασμός καὶ πάντες ὠμίλου περὶ τῶν κοινωνιστικῶν δογμάτων.

Ἔστειλα καὶ ἠγόρασα λάθρα ἐκ Κιέθου ὅλα τὰ τοιαῦτα βιβλία, ὅσα ἐπωλοῦντο μυστικῶς τὰ βιβλία ταῦτα ἠνώσξαν ἐν ἐμοὶ νέους ἀχανεῖς ὀρίζοντας.

Ἐπειδὴ ὑπέφερον πολὺ, καὶ ἐφοβούμην μὴ ἔχουσα παρ' ἐμοὶ ἢ μόνον τὸν Μάρκεβιτς, προσήγγιζε δὲ καὶ ὁ χρόνος τοῦ τοκετοῦ ὁ πρίγκηψ συγκατετέθη νὰ ἔλθῃ ὁ Μιχαήλ.

Τρία ἔτη εἶχομεν νὰ τὸν ἴδωμεν· διότι τὸν τελευταῖον χειμῶνα, ἀντὶ νὰ μείνωμεν εἰς Πετρούπολιν, διήλθομεν εἰς τοὺς Παρισίους καὶ εἰς τὴν Νίκαιαν.

Ὁ νέος διδάκτωρ ἦτον ἤδη τέλειος ἀνὴρ. Πρὸς δὲ εἶχε προσλάβει ὅλους τοὺς τρόπους ἐνὸς διακεκριμένου ἀνθρώπου. Δυνθεῖς νὰ εὕρῃ παραδόσεις τινὰς εἰς Πετρούπολιν, εἶχε τοὺς πόρους νὰ ἐνδύηται κατὰ τὸν Γαλλικὸν συρμόν. Αἱ ἐπιστημονικαὶ πρόοδοί του, τῷ ἀπέξησαν οὕτως εἰπεῖν τὴν δειλίαν ἐκείνην τοῦ δούλου ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν κυρίων του.

Ἦμην μόνη εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅτε μοὶ ἀνγγέλη ἵνα παρουσιασθῇ. Τὸν ὑπεδέχθη ὡς ἰσότιμον καὶ τῷ προσέφερα κάθισμα, ὅπερ ἔλαβε χωρὶς νὰ στενοχωρηθῇ ποσῶς.

Καὶ συνδιαλεγόμεθα· ἐγὼ αἰσθανομένη ἄπειρον ἐνδόμυχον χαρὰν ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ ἣν θὰ προὔξενει ἡ παρουσία του εἰς τὴν γαίαν μητέρα του· ἐκεῖνος μοὶ ὠμολόγει τὴν αἰώνιον εὐγνωμοσύνην του διὰ θερμοτάτων ἐκφράσεων, οὐδὲν ὁμῶς ἔχουσῶν τὸ δουλικόν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ πρίγκηψ ἐπιστρέφων ἐκ τῆς θύρας. Προσέβλεπε τὸν Μιχαήλ δι' ἤθους ἐρωτηματικῶν ἀλλὰ καὶ φιλόφρονος. Τὸν ἐξέλαβε, πιθανὸν δι' εὐγενῆ τινὰ τῶν περὶ χώρων.

— Αἱ δά! τῷ εἶπον ἐγὼ τότε, Δὲν ἀναγνωρίζεις τὸν διδάκτορα;

— Ποῖον διδάκτορα; ἠρώτησεν ἑκπληκτος.

— Τὸν Μιχαήλ Φεδερῶφ.

Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὸ μυσκρὸν, τὸ ἀλαζονικόν, τὸ θηριώδες, τὸ ἀποτρόπαιον βλέμμα, ὅπερ μετὰ τὰς τελευταίας λέξεις μου ἔρριψεν ὁ πατήρ σου ἐπὶ τοῦ Μιχαήλ Ἐνόμιζες; ὅτι ἤθελε διὰ τοῦ βλέμματος τούτου μόνου νὰ τὸν κατακρυμνίσῃ εἰς τοῦ ἄδου τὰ Τάρταρα.

Ὁ Μιχαήλ ἐνόησε καὶ ἀνέμενεν ἀπτόητος καὶ σταθερὸς τὴν μέλλουσαν νὰ ἐκραγῇ καταγίγδρα.

— Τί! μόλις κατόρθωσι κατ' ἀρ-

χὰς νὰ εἴπῃ λυσσῶν ὁ πρίγκηψ· ἔγινε καὶ αὐτὸς κύριος;

Ὅτι ἐτόλμησε δηλαδὴ νὰ παρακάθεται παρὰ τὴν σύζυγόν του—ἐμὲ—ἐνδεδυμένος εὐρωπαϊκὴν κομφὴν ἐνδυμασίαν ὡς ἐκεῖνος ὁ εὐγενής; ὦ! τοῦτο, κατὰ τὸν πατέρα σου ἦτο ἐγκλημα καθοσιώσεως.

— Ἐγὼ, ἀποκρίνομαι τότε διὰ νὰ τὸν καθυπακούσω, τῷ εἶπον νὰ καθήσῃ, ἵνα τὸν ἐρωτήσω περὶ τῶν σπουδῶν του.

— Τίς σοὶ ἐπέτρεψε νὰ φορέσῃς τοιαύτην ἐνδυμασίαν; ἠρώτησε λυσσῶν καὶ μὲνεα πνέων ὁ πρίγκηψ τὸν Μιχαήλ.

Καὶ κατόπιν προσέθετο:

— Φύγε γρήγορα, ὕπαγε νὰ φορέσῃς τὰ δουλικά ἐνδύματα· τότε καὶ μόνον τότε θὰ σοὶ ἐπιτρέπω νὰ παρουσιάσῃσαι ἐνώπιόν μου καὶ ἐνώπιον τῆς πριγκηπίσσης.

— Ἀλλὰ, φίλε μου, τῷ λέγω τότε, λησμονεῖς ὅτι ἔχει πτυχίον διδάκτορος, ὅτι πιθανώτατα τὸ ἐπόμενον ἔτος νὰ γίνῃ καὶ καθηγητής; ὅτι ἡ ἀξία του, ἡ ἀτομικὴ, καὶ αἱ ἐπίκτητοι γνώσεις του τὸν ἀποκαθιστῶσιν ἰσότιμόν μου, ὡς θεωρεῖται παρ' ὅλου τοῦ κόσμου.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ποσῶς τοῦτο! Ἐγὼ γνωρίζω ὅτι εἶνε δούλός μου. Καὶ βλέπω καὶ ἀκούω ὅτι φέρεται πρὸς ἐμὲ πάντῃ ἄλλως ἢ ὡς ἔδει εἰς δούλος νὰ φέρηται πρὸς τὸν κύριόν του.

Καὶ ἐνῶ ὠμίλει ταῦτα, ἐβάδιζε μεγάλοις βήμασιν, ἀνατρέπων τὰς τραπέζας καὶ τὰ καθίσματα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἂν τοὺς ἔβλεπέ τις, ἐνόμιζεν ὅτι ἐμελλον νὰ χυθῶσιν ἐκ τῆς κόγχης των.

Αἴφνης ἔστη ἐνώπιον ἐμοῦ καὶ διὰ φωνῆς θηριώδους:

— Τί ἦσαν τὰ κοινωνιστικὰ ἐκεῖνα βιβλία ἅτινα εὗρον τὴν πρώτην ταύτην εἰς τὸν κοιτῶνά σας;

— Μοὶ τὰ ἐδάνεισαν ἵνα τ' ἀναγνώσω, ἐτόλμησα μόλις νὰ συλλαβίσω.

— Ποῖος; ποῖος! Ἐκεῖνος, ὁ ἀλιτήριος ἐκεῖνος δόκτωρ; Ἀνεμίχθη εἰς τὸ κοινωνιστικὸν κίνημα, στοιχηματίζω. Ἦθελήσατε νὰ τὸν ἀποστείλητε εἰς Πετρούπολιν διὰ νὰ τὸν προαγάγητε, καὶ ἐπέστρεψε φέρων τὰ συμπτώματα τῆς ἐπικινδύνου γαγγραινῆς, ἥτις καταμαστίζει τὴν διεφθαρμένην νεολαίαν τῶν σχολῶν καὶ πανεπιστημίων. Στοιχηματίζω ὅτι αὐτὸς χωρὶς ἄλλο σὰς ἔδωκε τὰ βιβλία ταῦτα.

— Σὲ διαβεβαιῶ, Πέτρε, ὅτι δὲν εἶνε οὗτος, ὅστις μοὶ τὰ ἔδωκε.

— Τότε λοιπὸν τίς εἶνε; ἐνομάσατέ τον!

Δὲν ἠδυνήθην πλέον ν' ἀνθέξω καὶ μετ' ὀλίγον ἔπεσα λειπόμενος.

— Τοιαῦτα βιβλία εἰς τὴν οἰκίαν μου! ἐπανελάβε κατόπιν ὁ πρίγκηψ. Ἄ! τοῦτο εἶνε ἀνεξήγητον, μυστηριώδες! Αὐτοὶ οἱ δούλοι εἶνε δολιῶτατοι. Ὁ πατήρ τοῦ Μιχαήλ εἶνε ἐπαναστάτης κατηχῶν ἀκαταπαύστως τοὺς ὁμοίους του. Ἄ! δὲν τὸν ὑποφέρω! Εἶμαι κύριος καὶ ὡς τοιοῦτος θὰ φανῶ. Ἀκούετε;

Μανιώδης, λυσσῶν, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἐξηκολούθησεν οὕτως ὀμιλῶν ἐπὶ πολὺ, κατασυντρίβων πᾶν τὸ προστυγχάνον εἰς τὰς χεῖράς του ἢ τὸ κωλύον τὴν διάβασίν του, διότι διέτρεχεν ὡς παράφρων τὴν αἴθουσαν.

Δέον νὰ ἔμαθες τὰς παραφροὰς του ἤδη πλέον· τὸν εἶχον ἴδει πολλαίς ὀργισμένον, ἀλλ' αὐτὴ ἦτον ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἡ ὀργὴ του ἐξέσπα ἐπ' ἐμοῦ, καὶ τόσοσιν σφοδρῶς.

Ἦσθάνθη ἐσωτερικὴν τινὰ πάθησιν καὶ ταραχὴν καὶ ἐνῶ ἤρχιζον ν' ἀναλαμβάνω ὀλίγον τὰς αἰσθήσεις μου ἐκ τῆς πρώτης συγκινήσεως, ἐπαναπόλησα αὐτὰς ἐκ νέου καὶ ἐλειποθύμησα εἰς βαθμὴν ἐπικίνδυνον.

Ὅταν μετὰ πολλὰς προσπάθειάς συνῆλθον εἰς ἑμαυτὴν ἡσθάνομην δριμεῖς πόνους εἰς ἅπαν τὸ σῶμά μου.

Ἦσαν αἱ πρῶται ὠδίνες τοῦ προσεχούσιν τοκετοῦ, αἱ δὲ συγκινήσεις, ἃς μοὶ προσθένηγον αἱ ὀρμαὶ τοῦ πρίγκηπος, ἐπετάχον τὴν κρίσιν.

Ὁ Μάρκεβιτς ἦτο πλησίον μου, σφόδρα ἀνήσυχος, λίαν ἀμνηχανῶν.

— Πρέπει νὰ ἔλθῃ ὁ Μιχαήλ, εἶπεν οὗτος.

— Ὑπάρχει κίνδυνος; ἠρώτησεν ἀγωνιῶν ὁ πρίγκηψ.

Ἄντὶ ἀπαντήσεως ὁ Μάρκεβιτς ἐκλίνε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ πρίγκηψ μετεκαλέσατο τὸν Μιχαήλ, ὅστις ἐβράδυνεν ὀλίγον νὰ ἔλθῃ.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ βλέπων αὐτὸν τέλος ἐλθόντα, ἡ πριγκηπίσσα κινδυνεύει, σὰς προσεκάλεσα καὶ ἐβραδύνατε νὰ ἔλθητε;

— Δὲν μὲ εἰδοποίησαν ἐγκαίρως, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, διότι ἰσχυροῦμην νὰ εὕρω τὰ ἐνδύματα τοῦ δούλου, ἅτινα δὲν εἶχον.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὠδίνων μου τὸν εἶδον· πράγματι ἐφόρει χονδροειδῆ δούλου ἐνδυμασίαν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐνδεδυμένος ἠδύνατό τις, βλέπων αὐτὸν, νὰ εἴπῃ ὅτι μᾶλλον ἐξεῖχε τὸ φυσικὸν μεγαλεῖόν του, οἱ δ' εὐγενεῖς χαρακτῆρες του δὲν ἀπέβγαλον τὴν αἴγλην των, οὐδὲ τὸ βλέμμα του τὴν λάμψιν τῆς εὐφυΐας. (ἀκολουθεῖ)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΠΑΛΑΣΚΑΣ

Ἄνθρωπος διαπρεπής ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ, ὁ **Λεωνίδας Παλάσκας**, ἀπεβίωσε πρὸ τινῶν ἡμερῶν μετὰ τετραμήνην δεινὴν νόσον καὶ ἐκηδεύθη ἀπονεμηθεισῶν εἰς τὸν νεκρὸν αὐτοῦ τῶν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πλοιάρχου ἐν τῷ Β. ναυτικῷ ἀνηκουσῶν τιμῶν. Ὁ Παλάσκας κατέλιπε μνήμην ἀγήρω παρὰ τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ, οἵτινες ἐξετίμησαν τὴν ἔξοχον παιδείαν του καὶ τὸν εὐθὺ, συνάμα δὲ καὶ σταθερὸν χαρακτῆρά του. Ἀνῆκεν εἰς μίαν τῶν πρωτεύουσῶν οἰκογενειῶν τῆς Ἡπείρου, ἣ τις ὑπέστη τὴν ἀμείλικτον καταδρομὴν τοῦ Ἀλῆ πασᾶ τοῦ μηδεμίαν ποτὲ ἀνεχθέντος ὑπεροχῆν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς τυραννικῆς ἐξουσίας του. Ὁ πατὴρ του διετέλεσεν ἀνώτερος ἀξιωματικὸς ἐν τοῖς ἐν Ἐπτανήσῳ ὀργανισθεῖσι ἑλληνικοῖς τάγμασιν, ἦτο δὲ εἰς τῶν ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος καὶ σπουδαίως ἤθελε βεβαίως παράσχει κατ' αὐτὸν ὑπηρεσίας: ἐὰν δὲν ἐπῆρχετο ὁ γνωστὸς τραγικὸς αὐτοῦ θάνατος κατ' αὐτὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ πολέμου. Γεννηθεὶς τῷ 1819 ὁ Λεωνίδας Παλάσκας, ἦτο νήπιον ὅτε ἐπῆλθεν ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς του. Δεκατριετῆς ὢν μόλις ἀπεστάλη εἰς Γαλλίαν παρὰ τῆς μητρὸς του τῇ προστασίᾳ ἰσχυρῶν φιλελλήνων, οἵτινες ἐφρόντισαν περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀγωγῆς αὐτοῦ. Ἐντὸς ἐλίγων ἐτῶν ὁ Παλάσκας διῆλθεν ἐπιτυχῶς τὴν σειρὰν τῶν προκαταρκτικῶν σπουδῶν, ἐξῆλθε τελειοδιδάκτος ἐκ τῆς ναυτικῆς σχολῆς τοῦ λιμένος Brest, καὶ ὑπνρέτησεν ἐν τῷ γαλλικῷ ναυτικῷ ἐπὶ ἐννέα περίπου ἔτη ἀνεληθὼν μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑποπλοιάρχου, καθότι χάρις εἰς τὴν ἰδιαιτέραν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου Φιλίππου ἀπενεμήθησαν αὐτῷ αἰ εἰς γάλλον πολιτὴν παρομαρτοῦσαι προνομία.

Παρὰ τῶν γάλλων ὁ Παλάσκας ἐξετιμήθη ὡς εἰς τῶν μάλλον διακεκριμένων ἐπιστημόνων ἀξιωματικῶν τοῦ γαλλικοῦ πολεμ. ναυτικοῦ. Ὡς τοιοῦτος δὲ περιέπλευσε τὴν γῆν, καὶ διαφόρους ἔκαμεν ἀξιολόγους περιηγήσεις. Ὑπόμνημα παρ' αὐτοῦ συνταχθὲν καὶ ἀφορῶν εἰς νέον τι ἐπιστημονικὸν ναυτικὸν θεώρημα, ἐξεδόθη ἐν Γαλλίᾳ παρὰ τῶν ἀρμοδίων μετὰ πολλοῦ ἐπαίνου ὑπὲρ τοῦ νέου ἑλληνοσ. Τῷ 1846 εἰσῆλθεν ὁ Παλάσκας εἰς τὴν τῆς πατρίδος ὑπηρεσίαν, ἐπιμόνωσ προσκληθεὶς

παρὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ αὐτοῦ φίλου τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ Ἰωάννου Κολέττου. Περιεργὸν ἀληθῶς καὶ ἄξιον φιλοσοφικῆς σκέψεως φαινόμενον παρίστα τότε ὁ νέος Παλάσκας, διότι υἱὸς ὢν θρессиβίου ὀπλαρχηγοῦ τοῦ ἀγῶνος, ἦτο αὐτὸς τύπος διακεκριμένου καὶ πεπαιδευμένου ἀξιωματικοῦ ἐνὸς τῶν πρωτίστων πεπολιτισμένων ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Παλάσκας ἐφθασε μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ πλοιάρχου ὃν πρὸ ἐτῶν κατείχε, διετέλεσε κυβερνήτης διαφόρων πολεμικῶν πλοίων, τμηματάρχης καὶ γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν ναυτικῶν, ἄπαξ δὲ καὶ ὑπουργός. Συντέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὸ νὰ θέσῃ τὰς βάσεις ἐπιστημονικωτέρου ὀργανισμοῦ τοῦ πολεμικοῦ ἡμῶν ναυτικοῦ, ἃς ἐλπίζομεν δὲ, ὅτι ἡ ἐργασία αὐτοῦ δὲν θ' ἀποθῆ ἄχρηστος εἰς τὸ μέλλον. Ἡ σχολεῖτο συνεχῶς εἰς ἐπιστημονικὰς ἀναγνώσεις καὶ συγγραφὰς, δυστυχῶς ὅμως κείνται ταῦτα χειρόγραφα. Ἐκ τῶν ἐλιγίστων παρ' αὐτοῦ δημοσιευθέντων γνωρίζομεν μονογραφίαν τινα ἐπιστημονικὴν, δι' ἣς ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ ἐνταῦθα ναὸς τοῦ Αἰόλου ἦτο δημόσιον ὠρολόγιον. Ἡ διατριβὴ αὕτη μεγάλως ἐξετιμήθη παρὰ τῶν ἀρχαιολόγων ἐν Εὐρώπῃ. Πλὴν δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐκφράσωμεν τὴν λύπην μας ὅτι ἡ ὀμολογουμένη ἔξοχος παιδεία καὶ εὐφυΐα τοῦ ἀειμνήστου Παλάσκα δὲν ἐχρησιμοποίηθη ὡς ἔδει παρὰ τῶν ἀρμοδίων, ἣ δὲ χρησιμοποίησις τῶν προτερημάτων τούτων δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἢ διὰ τῆς διδασκαλίας ἐν ναυτικῇ σχολῇ καὶ διὰ παροχῆς αὐτῷ τῶν ἀναγκαίων μέσων πρὸς δημοσίευσιν ὀλοκλήρου σειρᾶς ἐπιστημονικῆς ναυτικῆς διδασκαλίας. Ὁ Παλάσκας ἦτο κάτοχος τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ ἔγραφεν ἄριστα τὴν ἑλληνικὴν. Μετὰ τὴν ἐκ Γαλλίας ἐπάνοδον αὐτοῦ, ἐνέκυψε πολὺ εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἣν ἐνθουσιωδῶς ἠγάπα. Ὅλιγας ὥρας πρὸ τοῦ τοῦ θανάτου του ἐν παραλησίᾳ διατελῶν ἀπήγγειλε σαφῶς στίχους τινὰς τοῦ Εὐριπίδου.

Ὡς ἀξιωματικὸς ὁ Παλάσκας ἦτο τύπος ἀκριβείας καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκόν του. Γνωστὴ εἶναι ἡ εὐγενὴς διαγωγή του ὡς πλοιάρχου τοῦ ἀτμοδρόμονος «Ἑλλάδος», κατὰ τὴν τελευταίαν περιοδείαν τοῦ αἰοιδίμου Ὁθωνος τῷ 1862. Ὡς κοινωνικὸς ἄνθρωπος ὁ Παλάσκας διεπρέψε πάντοτε διὰ τε τὴν ἄκραν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρός του καὶ διὰ τὴν χάριν τῆς ὀμιλίας καὶ συμπεριφορᾶς του. Ἐξετιμάτο δὲ μεγάλως οὐ μόνον ἐν Ἑλλάδι ἀλλὰ καὶ ἐν Εὐρώπῃ παρὰ προσώπων διαπρεπῶν καὶ

σοφῶν, ἀπήλαυσε δὲ πάντοτε τῆς ἰδιαιτέρας εὐνοίας τῶν διακεκριμένων καὶ πεπαιδευμένων πριγκήπων τοῦ Ὀρλεανικοῦ οἴκου.

Τοιοῦτος γενόμενος, ὁ Παλάσκας ἀφῆκε παρ' ἡμῶν κενὸν δυσπλήρωτον. Θέλουσι δὲ πρὸ πάντων διατηρήσει ἀνεξάλειπτον πρὸς τὴν μνήμην ἀγάπην οἱ ἐκ τοῦ σύγγενος αὐτὸν γνωρίσαντες πολλοὶ καὶ πιστοὶ φίλοι του. (Ἦρα)

ΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ κατωτέρω ποίημα, μεστὸν κατασκευαστικῆς ὑψους πατριωτικῆς ἀληθδόνος καὶ φαντασίας τόσον ζωηρᾶς ὅσον καὶ περιπαθοῦς, ἔγραψεν ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἐξωφύλλου ἱστορίας τοῦ Σουλίου ἣν ἐδώρη εἰς τινα φίλον του. Τὸ ἐκφραστικὸν τῶν παρομοιώσεων, τὸ ῥέον καὶ εὐρυθμὸν τῶν στίχων καὶ τὸ ζωντανὸν τοῦ λεκτικοῦ αὐτοῦ, ἀφραπάζει τὴν καρδίαν τοῦ ἀναγινώσκοντος, ἣτις ἀφίεται κατακλυζομένη ἐκ τῆς ὅλης τῆς πλοικῆς γοητείας δι' ἣς κοσμεῖται ἡ συγκινητικὴ ὑπόθεσις.

Ὁ ὑπὸ τοιούτων αἰσθημάτων ἐμπνεόμενος ποιητὴς κατέχει τανῦν ἐπιφανῆ θέσιν ἐν τῷ ἑλληνικῷ κοινοβουλίῳ διαπρέπων καὶ ἐν τῇ πεζοτέρᾳ τῆς πολιτικῆς σφαίρᾳ ὅσον καὶ ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Ἑλικῶνος. Εἶθε τὰ αὐτὰ πάντοτε εὐγενῆ αἰσθήματα νὰ ἐμφορῶσι τὴν γενναίην καρδίαν του ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πατρίδος.

ΤΩ: ΦΙΛΩ:

ΠΕΤΡΩ Β. (ΣΕΡΒΩ)

Δόσε τὸ γάλα στὸ μωρό,
δὸς στὸ παιδί παιγνίδια,
Δὸς καὶ στὴ νέα τὸ φιλι
καὶ τὰ χρυσᾶ στολίδια, —
Ἄλλὰ στὸν ἄνδρα τὸ σπαθί,
τὸ βροντερὸ τουφέκι,
Τ' ἄγριο ἄτη ποῦ χουμᾶ
ὡσάν ἀστροπελέκι.
Ὅπου ἡ μάχη πιδ πυκνή,
τὸ σίδερο πιδ λάμπει,
Κι' ἀπὸ χυμῆνα αἵματα
πιδ κόκκινοι οἱ κάμποι
Εἶναι τὸ μόνο χάρισμα
ποῦ λαχταρεῖ ἡ καρδιά του
Καὶ ὡσάν γάμου φορεσιά
στολίζει τὴν ἀντρεία του!
— Χάρισμα τέτοιο ἔπρεπε
ὦ φίλε κ' εἰς ἐσένα,

Ἄλλὰ γιὰ ἰδέες... καὶ τῶν δυωνῶν
τὰ χέρια εἶν' δεμένα!
Κ' οἱ δυὸ τοῦ Τούρκου τὴν ποδιά,
κ' οἱ δυὸ μας ἄχ! φιλοῦμε,
Καὶ σκλαβωμένα γόνατα
καὶ οἱ δυὸ βαρῶν τραβοῦμαι.
Γιατί;... γιατί τὸ ἔθνος μου
ἀναίσθητο κοιμᾶται.
Γιατί;... γιατί τὸ ἔθνος σου
τί ἦταν δὲν θυμᾶται,...

Ἄτη δὲν ἔχω.— Τὸ σπαθί—
στὴ θήκη του σκουριάζει,
Καὶ τὸ φτωχὸ σὰν τὸ φιλῶ
στενάζοντα,—στενάζει.
Ἦ φίλε θὰ τ' ἀγάπιζες,
ἀλλ' ἔχι — δὲν στὸ δίνω,
Σκλάβος αὐτὸ, σκλάβος ἐσύ,
θὰ κλαῖς καὶ σὺ κ' ἐκεῖνο...

Ἄλλ' ὅμως δέξου τοῦ Σουλιῦ
αὐτὴν τὴν Ἱστορία,
Καὶ δὲς τὰ παρασμένα μας
θαμμένα μεγαλεῖα.
Μόνον σὰν φθάσης στοῦ Ἄλῃ
τὰ φονικά τὰ τόσα,
Στὰ βάσανα ποῦ νὰ τὰ πῆ
ἀνατριχιάζ' ἡ γλῶσσα,
Στὴν Πάργα ἢ στὰ Γιάννινα,
ἢ στὸ φριχτὸ Γαρδίκι,
Ὅπου ἀκόμα κρέατα
βρίσκουν νὰ τρῶν οἱ λύκοι,
Μὴ φοβηθῆς! — περὶ φανὸ
ἀγνάντια δὲς τὸ Σοῦλι—
Ἐκεῖ ἀρνιά δὲν βόσκουνε,
ἐκεῖ δὲν ζοῦνε δοῦλοι!
Ἐκεῖ δὲν φθάνει ὁ Ἄλῃς
τὰ νύχια του νὰ μπήξῃ,
Γιατί ἡ φλόγα κ' ὁ καπνὸς
τῆς Αἴτνας θὰ τὸν πνίξῃ,
Γιατί ἐκεῖ ἔνας παππᾶς
στ' ἀνδρειωμένο χέρι
Βαστᾶ σταυρὸ ποῦ γίνεταί
γιὰ τὸν Ἄλῃ μαχαίρι,
Γιατί σὲ κάθε κορυφῇ
ἐκεῖ γυναῖκα στέκει,
Πῶχει ψαλίδι τὸ σπαθί
καὶ βόκα τὸ τουφέκι,

Γιατί στὸ Σοῦλι πολεμᾶ
ἢ Μόσχῳ τοῦ Τζαβέλα,
Κι' ἀπ' τοῦ Ζαλόγγου τὴν κορφῇ
ἐξηνταμιά κοπέλα
Ζητᾶ στῆς πέτραις τοῦ γκρεμοῦ
τὸν θάνατό της ναῦρη
Παρὰ ὁ Τούρκος νὰ χαρῇ
τὴ νιότη της τὴ μαῦρη!

Τέτοια θὰ δῆς κι' ὅταν τὰ δῆς
μαζί μου πὲς — ἄ κρῖμα,
Τέτοιαις γυναῖκες ἄσπλαγγνο
νὰ καταπιῇ τὸ μνήμα,
Κι' ἀνάθεμα στὸν Ἕλληνα
ποῦ γι' ἄτιμα Παλάτια
Στοὺς ἀγιασμένους τάφους των
δὲν στρέφει πιά τὰ μῦθια
Κατὰ Φεβρουάριον 1861

Στ. Σκ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ μὴ ἐκπλήρωσις τῶν ὑποχρέσεων
πολλῶν ἐκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ Παρ-
θενῶνος, καθυστερούντων μέχρι τοῦδε
οὐ μόνον τὴν τοῦ τρέχοντος ἔτους συν-
δρομὴν των, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ παρελ-
θόντος, ἠνάγκασε τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ
ἀκουσάν νὰ διακόψῃ ἐπ' ὀλίγον τὴν τα-
κτικὴν ἐκδοσιν. Νῦν ὅμως ἀπόφασιν ἔ-
χουσα νὰ ἐξακολουθήσῃ τακτικῶς καὶ
ἄνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς τὴν ἐκδοσιν
αὐτοῦ με τὸς ὑπάρχοντας καὶ πληρό-
ντας συνδρομάς, ἀναγγέλλει ὅτι ἔρ-
χεται ἐκ νέου ταύτης ἀπὸ τῆς 1^{ης} τοῦ
προσεχοῦς μαρτίου, με τὰς ἐξῆς μόνον
ὀλίγας τροποποιήσεις.

Ὁ Παρθενῶν θέλει ἐκδίδεσθαι τρίς τοῦ
μηνός, ἐκάστην 1^{ην}, 10^{ην} καὶ 20^{ην} εἰς
σχῆμα τὸ αὐτὸ ὡς καὶ πρότερον με
ῦλην κατὰ πολὺ βελτιωμένην καὶ καλ-
λίστην.

Ἡ συνδρομὴ αὐτοῦ ἐλαττοῦται, τὴν

δὲ ἐλάττωσιν ταύτην θέλομεν ἀναγγέ-
λει ἐν τῷ πρώτῳ ἐκδοθησομένῳ φύλλῳ.

Πληθυσμὸς πόλεων τινῶν τῆς Εὐρώ-
πης κατὰ τὰς τελευταίας ἀπογραφάς.

Ἄθηναί	63,374
Ἀμβούργον	148,758
Ἀμστελδάρμον	280,000
Βερολίνον	840,000
Βορδῶ	194,241
Βιέννη	900,000
Βενετία	126,768
Βαρσοβία	260,000
Γενεύη (Genes)	120,000
Δουβλίνον	154,850
Κωνσταντινούπολ.	1,075,000
Κοπενάγη	133,447
Λονδίνον	3,800,000
Λυὸν	324,000
Μαδρίτη	318,000
Μασσαλία	312,000
Μιλάνον	151,434
Μόσχα	400,000
Μόναχον	160,770
Νεάπολις	440,000
Νάντη	411,956
Παρίσιοι	1,850,000
Πετροῦπολις	670,000
Πράγα	124,184
Ῥώμη	100,260
Στρασβούργον	84,167
Στοκχόλμη	90,870
Τουρῖνον	135,000
Φλωρεντία	102,154
Φραγκφώρτη	57,556

ΑΙΝΙΓΜΑ Δ'.

Τὴν ἀρχαίαν κεφαλὴν μου υπερέφανον ὁ-
[ψών,
Κ' ἐκ τῶν ὀπλάγγων μου ἀψύχους ἤρωας
[μεταμορφώνω.
Ἐάν μ' ἀκρωτηριάσῃς, χωρὶς πόδας ἂν μ' ἀ-
[φῆσῃς,
Εἰς τὰ δάκτυλά σου τότε δύνασαι νὰ με με-
[τρέσῃς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ
Παρθενῶνος ἐπὶ τῆς διασταυρώ-
σεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου
ἀριθ. 30.
Ἐν Σύρω παρὰ τῷ κ. Δ. Ἀθηναίω.

Ἐν Πάτραις παρὰ τῷ κ. Σπ. Πρινάρη.
Ἐν Ναυπλίῳ παρὰ τῷ κ. Παύλῳ Ἰατρῷ.
Ἐν Χαλκίδι παρὰ τῷ κ. Γ. Ν. Φιλαρέτῳ.
Ἐν Θήβαις παρὰ τῷ γραφείῳ τῆς Σφιγ-
γός.

Ἐν Ἰθάκῃ παρὰ τῷ κ. Κ. Ν. Παυλάτῳ.
Ἐν Κερκίρῳ παρὰ τῷ κ.
Ἐν Ζακύνθῳ παρὰ τῷ κ. Γ. Κ. Σφήκῳ.
Ἐν Κωρ/πόλει παρὰ τῷ κ. Δ. Ἡλιάδῃ.
Ἐν Βρατίλῃ παρὰ τῷ κ. Κ. Παπάζογλῃ.